

4. Романенко Е. М. Современная практика организации деятельности транспортно-экспедиторских компаний / Е. М. Романенко // Развитие методов управления та господарювання на транспорті: зб. наук. праць. — Одеса: ОНМУ, 2009. — № 29. — С. 164-175.

5. Коскина Ю. А. Общая характеристика видов деятельности экспедиторской компании на рынке морских перевозок / Ю. А. Коскина // Методи та засоби управління розвитком транспортних систем: зб. наук. праць. — Одеса: ОНМУ, 2008. — № 13. — С. 217-227.

Логвинова Н. В.,

*студентка 2 курсу судово-адміністративного факультету,
Національний університет «Одеська юридична академія»*

ШЛЯХИ РОЗВИТКУ ТРАНСПОРТНОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ

Транспортна система — це системне поєднання транспортної інфраструктури (шляхи сполучення, вокзали, аеро— та морські порти, трубопроводи), транспортних підприємств, власне транспортних засобів та системи управління. Ефективне функціонування транспортної системи є необхідною умовою стабілізації, структурних перетворень економіки, розвитку зовнішньоекономічної діяльності, задоволення потреб населення та суспільного виробництва у перевезеннях, захисту економічних інтересів України [1].

Дослідженням транспортної системи займається багато зарубіжних вчених, а саме: Л. Бойєр, К. Еванс, Б. Гібсон, Д. Ламберт, Р. Морган, М. Стоун та інші. Серед вітчизняних спеціалістів значний внесок зробили В. Г. Галабурда, С.Г. Фришев, Д. К. Прейгер, Г. М. Легенький, Ю. Є. Пашенко, А. М. Давиденко.

Україна володіє розвиненою інфраструктурою автомобільного, водного, залізничного, повітряного та трубопровідного транспорту. Але, на жаль, ступінь її використання дуже низький, порівняно з іншими розвинутими державами. Тому транспортна галузь задовольняє лише базові потреби економіки та населення у перевезеннях. Суть проблеми — у відставанні вітчизняної транспортної системи від міжнародних стандартів. Дана робота спрямована на систематизацію заходів щодо удосконалення і розвитку вітчизняної транспортної галузі.

Для реформування транспортної системи, максимального її наближення до міжнародних стандартів потрібно реалізувати такі заходи.

Лібералізація транспортної діяльності, яка виражається у відмові від дискримінаційного регулювання, що призведе до скорочення транспортної складової у кінцевій ціні продукції.

Уніфікація і універсалізація транспортних засобів і технологій. За допомогою цього вітчизняна транспортна система стане відповідати світовим стандартам.

Транспарентність українського транспортного ринку. Включає в себе інформаційну відкритість, «фінансову прозорість» всіх етапів транспортування.

Об'єднання українських елементів міжнародних транспортних коридорів з іншими міжнародними коридорами і транспортними центрами. Оптимальні результати такої взаємодії можливі тільки при використанні якісно нових гармонійних технологій транспортно-перевантажувальних процесів.

Зменшення відходів та ощадливіше використання природних ресурсів в транспортній галузі, що включає в себе:

а) збереження мобільності при меншому використанні транспортних засобів;

б) впровадження жорстких критеріїв до існуючих видів палива (використання біопалива, електричної та сонячної енергії);

в) застосування безмоторних видів транспорту та ін..

Залучення інвестицій, зокрема закордонних. Вітчизняна транспортна система є застарілою, бо основна частина інфраструктури, транспортних засобів та підприємств дісталась нам у спадок від колишнього СРСР, тому вони є малоефективними і вимагають оновлення. Воно можливе лише при залученні значних коштів.

Кардинальна зміна контролю за перевезенням. Функціонуюча зараз система контролю не є ефективною, оскільки всі розвинені держави застосовують сучасні електронні, комунікаційні, інформаційні технології, а Україна використовує плоди наукового прогресу в меншому об'ємі, що треба виправити.

Удосконалення мережі дорожнього, морського, повітряного, трубопровідного, залізничного сполучення, а саме:

а) розвиток транспортних мереж у єдиному транспортному комплексі України на рівні євростандартів;

б) узгодження розвитку інфраструктури транспортного комплексу України з напрямками розвитку транспортного комплексу Євросоюзу;

в) забезпечення повноцінного та ефективного функціонування всіх видів транспорту, надання пріоритету розвитку водним ви-

дам транспорту як найбільш екологічним (згідно з Стратегією розвитку транспорту Євросоюзу);

г) розробка елементарно-функціональної інфраструктури (схеми розвитку транспортного комплексу у зв'язку з схемами розвитку продуктивних сил) та ін..

Оновлення транспортних засобів, загальний стан яких критичний. І знову ми бачимо, що строк використання так званої «спадщини СРСР» скоро закінчиться. Зростаючий попит на транспортні послуги з боку вітчизняних та іноземних користувачів не може бути повністю задоволений без кардинального оновлення рухомого складу [2].

Застосування та вироблення нових технологій транспортування. Для України, як для молодої держави, це є дуже важливим пунктом, бо такий захід забезпечить ефективний перерозподіл навантаження на різні елементи інфраструктури, визначить маловитратні методи транспортування, зробить їх домінуючими та призведе до оптимізації транспортної системи на технологічному рівні.

В умовах складних світових економічних процесів в Україні має діяти ефективна державна транспортна політика. Для цього потрібно гармонізувати правову базу з відповідним європейським законодавством. Європейська інтеграція — це курс на імплементацію європейських рецептів успіху на українському ґрунті [3].

Тобто, транспортна система повинна розвиватися у напрямку створення високотехнологічних, екологічно безпечних, соціально-адекватних, міжнародно-інтегрованих транспортних підприємств, транспортної інфраструктури, власне транспортних засобів та системи управління. Транспортна галузь потенційно може стати домінуючою в економічній системі.

Література

1. Про затвердження Концепції реформування транспортного сектору економіки [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1684-2000-%D0%D0%BF>

2. Прейгер Д. К., Собкевич О. В., Емельянова О. Ю. Стратегічні напрями розвитку транспортної галузі України у післякризовий період. — К.: НІСД, 2011. — 11 с.

3. Гайдучкий П. Україна. Проблеми інтеграції. // Національна безпека і оборона — № 4-5(141-142). — 2013. — 89 с.